

În singurătate

Când ziua se stinge de noapte gonită
Și visul ne poartă pe bolta-nstelată,
O pasăre-n mine se zbate rănită,
Spre tine să zboare, dar pare legată.

Mi-e inima seacă de ani zăvorâtă,
De timpul ce trece și nu mai revine.
Se scurge-n clepsidră o viață târâtă
Prin zile amare și mii de suspine.

Te-ntoarce la mine, că-i vremea târzie
Și zilele-mi trec în singurătate;
Vreau crezul tău mare poruncă să-mi fie,
Să scap cât mai iute din trista cetate.

Căci viața trăită ne ține departe,
Ca niște străini pe căi diferite,
Alungă tot răul ce-acum ne desparte,
Ca visele noastre să fie-ntregite.

Un ultim dor

Aș vrea să strâng toți anii, ce-n urma mea se-adună,
Și-n locul lor s-apară o lume mult mai bună.
Luceferii să cadă ca jertfe printre stele,
S-alunge noaptea neagră, beteala dintre ele.

Să-și schimbe universul rotația firească,
Clădindu-mi mii de vise pe bolta cea cerească,
Să pot goli toți munții de-argintul de pe creste
Să fac comori de daruri, o lume din poveste.

Și-n timpul ce se scurge spre eternitate,
Fără-mă ne-nsemnată, să fiu părtaș la toate.
Purtat prin vămi celeste, de-aș fi învinuit,
Ființa mea s-ajungă topită-n infinit.

Eu voi rămâne

Rătăcesc prin vremile de-acum,
Mă zbat mereu, dar nu-mi găsesc un drum.

Mă-ntorc privind la piatra de hotar,
Că ne-a marcat sfârșit de ev barbar.

C-am străbătut un veac de silnicie
Cu visele-mi ținute-n sihăstrie.

Încerc voios chiar spada s-o ascut,
Să pot intra în veacul nou-născut.

Dar căile-mi sunt iarăși zăvorâte
Prin stavili noi și zile mohorâte.

Mă-mbie-un gând să plec în alte zări
Printre străini, s-alerg în depărtări...

De-o fi să-ndur o nouă vitregie
Eu voi rămâne tot legat de glie.

Înserare pe mare

Când umbra serii vine și soarele apune,
O punte aurie se-ntinde peste mare,
Pe undele domoale ce se sparg de maluri,
Stă ziua ce se stinge ș-aleargă peste zare.

Un disc plin de văpaie se-afundă între valuri,
Și-o liniște coboară pe apa sângerie,
Madona ce privește la plaja părăsită
Contemplă tot pastelul de grea melancolie.

Făclia iubirii

Când voi pleca îți las iubirea
Păstrată-n suflet cu mult dor,
E zborul șoimului spre piscuri,
E-un râu năvalnic din izvor.

Puterea ei e-n focul sacru,
Ce arde pentru veșnicie
Văpăi încinse-n două inimi,
Ce dau o singură făclie.

Dar zborul nostru n-a fost lin,
Ci a trecut și prin furtună,
Când noi uniți într-o făptură
Ne-am strâns, cum apele se-adună.

Iar de va fi să-mi uiți iubirea,
Să lași făclia peste vreme
Ca șoimul cel cu aripi frânte
Cu țipăt jalnic să ne cheme.

Trecură zilele ca niște clipe

Trecură zilele ca niște clipe
Din viața mea ce curge-n vadul ei
Lăsând atâtea visuri ne-mplinite
Ce s-au ivit sub ochii mei.

Azi iureșul din mine parcă cere
O alinare-n zbuciumul trăit
Căci anii ce trecură peste mine
Nimic n-au mai lăsat, ci totul s-a topit.

Azi lacrimi curg din pleoapele albite
Sub cerul toamnei mele plumburiu
Cuvintele-nșirate-mi par străine
Și tot ce am scris îmi pare un pustiu.

Cum din văzduhul fără margini
Se năruie o pasăre în zbor
E dorul meu ce rătăcește-n noapte
Spre alte zări ca stolul de cocori.